

Zondag 4 augustus 1918 – enige editie

Havre, 3 augustus. Officieel weekbericht van 27 juli tot 2 augustus. De vijandelijke artillerie is voornamelijk bedrijvig geweest in de streek van Merkem en Boezinge. Bij wijlen hevige gevechten met bommen bij Diksmuide en Langemark, waar wij in patrouillegevechten een dozijn gevangenen gemaakt hebben. In antwoord op de bombardementen van de plaatsen achter ons front zowel door het kanon als uit vliegtuigen, heeft onze artillerie vijandelijke kantonnementen onder vuur genomen.

Onze vliegers zijn dag en nacht in de weer geweest.

Londen, 3 augustus. Officieel: het weer belemmerde het luchtwerk. We wierpen overdag 13 ton bommen, 3 ton kwamen op de haven van Brugge neer.

Havre, 3 augustus. Cooreman, de voorzitter van de ministerraad, vergezeld door verscheidene leden van het kabinet, is uit De Panne te Havre teruggekeerd.

Hoover, vergezeld door Polland, zijn opvolger te Londen is donderdagmiddag aangekomen. Ze zijn door de koning ontvangen, die hen te dejeuneren hield.

Hoover heeft een lang onderhoud gehad met de minister-president en blijkt gegeven van een levendige vriendschap voor België, die zich in daden zou uiten. De regering van de koning denkt erover hem haar erkentelijkheid te bewijzen door het toekennen van een bijzondere titel. 's Avonds heeft de koning allen aan een maaltijd verenigd.

Een lid van de regering heeft eens gezegd, dat Hoover de indruk heeft, dat het programma voor de levensmiddelenvoorziening door

de Relief-commissie geheel verwezenlijkt zou kunnen worden, zowel wat voedsel als tonnenmaat betreft.

Vrijdag heeft de koning Koblukowski, de vroegere Franse gezant, ontvangen en te zijner ere een dejeuner gegeven.

Over de bijeenkomst der Belgische parlementsleden te Havre schrijft J. Hoste jr. in Vrij België een artikel naar aanleiding van de telegrammen, die onze correspondent te Havre ons over die bijeenkomst gezonden heeft. Wij nemen van het artikel van Hoste het laatste gedeelte over:

Wat de motie betreft, die in verband met de taalkwestie gestemd werd, weten we natuurlijk niet in welke voorwaarden dit geschied is, vermits de bijeenkomst der Belgische parlementsleden met gesloten deuren plaats had.

Het negatieve gedeelte is duidelijk, geen vreemde inmenging of invloed, en veroordeling van het activisme.

Het positieve gedeelte beperkt zich tot een algemene frase, waarvan het programmatische uitgedrukt is in de formule: oplossing van het talenvraagstuk, met inachtneming der eenheid van het land. Welke eenheid is hiermee bedoeld?

De politieke eenheid van het land, waarvan ook wij, met inachtneming der bestuurlijke aanpassing, voorstanders zijn, ofwel die "wetmatig opgedrongen eenheid der taal verkregen door verongelijking en miskennis van het Vlaams", welke door Vlamingen als Franck, Borginon, Vliebergh en Vermeylen als "een bespottelijk anachronisme" werd gebrandmerkt. Vlamingen, die zelf verklaarden het eens te zijn met van Cauwelaert en Huysmans?

Aan de zogenaamde positieve verklaring der motie hebben de Vlamingen vooralsnog zeer weinig.

Men moet begrijpen, waarom wij Vlamingen, op dat positieve zo gesteld zijn. Protest aantekenen tegen het activisme is uitmuntend, maar er moet daaraan wat meer verbonden zijn, want wie wil veroordelen, moet ook kunnen waarderen en liefhebben. Aan franskiljonse protesten tegen het activisme, terwijl het Waals activisme zoveel mogelijk doodgezwegen wordt, heeft ons land niet genoeg. Een veroordeling van het activisme, die niet gepaard gaat met een milde erkenning van ons Vlaamse recht, laat de Vlamingen door de band koel.

Aan het telegram van onze koning, die eens te meer een strenge opvatting van zijn grondwettelijke rol laat blijken, hebben wij in zijn bondigheid nog meer dan aan de uitvoerige motie van de parlementsleden.

Onze vorst verwijst naar de belangrijke rol, die aan ons parlement krachtens de grondwet toekomt en drukt er zijn genoegen over uit, dat onze parlementsleden met de regering willen samenwerken. Hij brengt hulde aan de geest van eenheid, waarmee zij "arbeiden aan de voorbereiding van de oplossingen, die het herstel van het vaderland zullen verzekeren."

Bij die vraagstukken dus, wiens oplossing bij het herstel van het vaderland behoort, komt in de eerste plaats de Vlaamse kwestie.

Het programma van het "Vlaams-Belgisch Verbond" kan aan het Vlaamse volk zijn volle culturele zelfstandigheid verzekeren, zonder aan de politieke eenheid van het land afbreuk te doen.

Dat programma moet en zal bij het herstel van België zijn volle verwezenlijking bekomen, zo waar als er 4 miljoen Vlamingen zijn, die

op schromelijke wijze in hun natuurlijke ontwikkeling worden belemmerd en daardoor in een staat van achterlijkheid worden gehouden, die onwaardig is voor een vrijheidlievend volk.